

Валери Иванов

Между две рози

Между две изящни рози съществувам...
И се любувам на кактуса,
от който съм сътворен...
Моля се нощ и ден на боговете си –
от зли мълки да бъда пощаден.
Разцъфват зимните ми приказки
сред хладината на бездушни взорове.
Прозорците на моя дом – залостени,
отблъскват бурени и чворове...
Скрижали на гнева ми несподавен –
избликват горестните ми мечти.
Градът отдавна ме забрави,
но вярата в гърдите ми тупти –
че някога, заклешен сред бездария,
сред пасмина от нарциси безбожни –
ще дойде ред на моята пледоария
и мислите ми – тягостно тревожни,
където ангели и дяволи пируват,
с потири сребърни в ръце,
и някак идилично се любуват
на стиховете прокълнати на Валери.
Между две изящни рози съществувам,
неимоверно щастие у мен искри...
Боя се, имам повод да ликувам!
Поетът няма право да мълки.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11106>]